

— Добре, — усмихна се врабецъ Хубавецъ. — Тази нощ азъ ще прекарамъ на открито върху нашия покривъ!

Всички го загледаха като замаяни.

— Ти си лудъ! — извика стариятъ врабецъ Чириликъ-пѣвецъ.

— Ще видите! — заяви твърдо врабецъ Хубавецъ. — Азъ ще надмина врабецъ Лакомецъ!

Мжчиха го, убеждаваха го, да не върши такива лудории, заплашваха го, че ще си изпати — нищо не помогна. Въ цѣлото общечитие на врабцитъ настана голѣма тревога. На едно мѣсто разправяха, че нѣма да издържи и ще се върне подъ стрѣхата, на друго увѣряваха, че ще понесе и най-лютия студъ, на трето го хвалѣха. Имаше и такива врабци, които клатѣха недовѣрчиво глави и плачеха мълкомъ. Жалъ имъ бѣше за врабецъ Хубавецъ, гордостта и красотата на всички врабци отъ долния край на селото.

— Ще загине! Ще загине! — хълцаше неутешимо една негова леля.

Съ трепетъ дочекаха нощта, съ страхъ го изпратиха върху покрива на старата къща. И като никогато врабецъ Хубавецъ имъ-изглеждаше наперенъ, гордъ и красивъ. Бѣлитѣ петънца на тънцитѣ му криле блестѣха въ мрака и като че ли се усмихваха на загриженитѣ врабци. Изпратиха го съ страхъ и въздишка. Той подхвъркна увѣрено и кацна на най-горната керемида. Духаше студенъ пронизващъ вѣтръ, звездитѣ мигаха плахо, куминитѣ надъ сгълхналото село димѣха лениво...

Никой не може да опише, какъ врабцитѣ дочекаха утрото. Още щомъ блѣдното слънце се показва задъ бѣлитѣ баири, тѣ се разчирикаха, на скачаха върху покрива, спустнаха се къмъ върха. Тамъ, свитъ до най-горната керемида, врабецъ Хубавецъ лежеше неподвиженъ, заледенъ.

— Искаше да излѣзе прѣвъ, а си строши главата! — рече стариятъ врабецъ Чириликъ-пѣвецъ и погледна тѣжно мъртвия герой.

Георги Караславовъ

ЗИМЕ ПРЕЗЪ ГОРАТА

Гората рони снѣженъ пухъ:	еднѣжъ да стигнемъ у дома —
въздиша ли или се кара?	на всички нося скъпи дари:
Като че нѣкой въ мрака глухъ	на мама кърпа и игла,
кожуха снѣженъ ѝ разпаря.	на кака гривна отъ златаря,
Вози ни лекичка шейна,	на дѣдо прѣстена лула,
що чудо носимъ отъ пазаря;	а на братлето си букваря.

Ас Калояновъ